

vọng thiết tha duy nhất của người chuyên tu Tịnh Nghiệp. Đã có một bản nguyện thiết tha như thế, thì đối với việc nhà cửa của cải vật chất, tất cả chỉ là những thứ phù vân hư huyền có gì quan trọng đâu mà luyến tiếc viếng thăm. Và lại, khi viếng thăm cũng đâu có mang theo được vật gì, chỉ làm tổn hại chướng duyên cho bản nguyện cầu vãng sanh Cực Lạc mà thôi.

Thứ hai, làm cho hương linh mất chánh niệm khởi tâm luyến ái. Kinh dạy : " Niệm bất nhứt, bất sanh Tịnh Độ. Ái bất nhiếp, bất sanh Ta Bà." Chánh niệm hay tịnh niệm đối với người mới lâm chung thật là quan yếu. Khi chúng ta đưa họ trở về nhà thăm lại những kỷ niệm mà hằng ngày họ thường ưa thích, chắc gì họ không khởi niệm luyến tiếc. Hơn nữa, theo trong Kinh nói, những người chưa phải là cực thiện, thì phải rơi vào thân trung ấm, tất nhiên thân thức của họ rất là yếu đuối. Chúng ta chẳng những không trợ duyên hộ niệm cho họ thức tỉnh, mà còn gây cho họ một thuận duyên ái nhiễm tham trước như thế, thì thử hỏi làm sao mà họ siêu thoát cho được. Chúng ta nên nhớ, Phật dạy, tâm tham ái là đầu mối của sanh tử, chính nó là động cơ thúc đẩy thân thức tạo nghiệp để thọ khổ. Vì vậy, nếu trong thân quyến thật sự thương thân nhân ruột thịt của mình, hãy nên nghe lời Phật Tổ dạy mà suy xét lại. Nếu là liên hữu, thì càng nên cẩn trọng trong việc dẫn dò con cháu làm điều này. Vì nó chỉ có tác hại thêm, chứ không có lợi lạc gì cả. Mong quý liên hữu nên bình tâm suy

xét cho thật kỹ. Không ai thấy rõ sự lợi hại bằng chư Phật chư Tổ. Phật Tổ đã dạy như thế, thì chúng ta chớ nên làm trái ngược lại, mà phải chiêu cảm quả khổ. Chừng đó, dù có kêu than khóc lóc đến đâu, Phật Tổ cũng không thể nào cứu được. Chi bằng tốt hơn hết là tránh nhân khổ thì không bao giờ gặt hái quả khổ. Mong lắm thay !

Thứ ba, là trái với việc hộ niệm. Việc hộ niệm, tức trợ giúp cho người sắp lâm chung giữ được chánh niệm hay tịnh niệm thật là hết sức quan trọng. Trong gia đình, nếu có người bệnh sắp lâm chung, thì tất cả thân quyến, bạn bè có đến thăm nên vì người bệnh mà hết lòng niệm Phật. Trường hợp ở xứ Úc này, việc hộ niệm trực tiếp có phần khó khăn. Vì phần nhiều bệnh nhân khi bệnh nặng đều phải nằm bệnh viện để điều trị. Do đó, mà việc hộ niệm của thân quyến hay bạn bè có phần trở ngại. Tuy nhiên, chúng ta nên khéo quyền chước phương tiện bằng cách là mở băng nhựa niệm Phật cho bệnh nhân vừa đủ nghe. Bệnh nhân nghe liên tục như thế, thì rất là có lợi, vì dễ được định tâm niệm Phật theo. Đó là một phương tiện hộ niệm rất tốt. Đó là nói, khi người bệnh còn có chút tỉnh táo. Nếu như sau khi lâm chung rồi, trong những ngày đầu khi chưa thiêu hay chôn, thì việc hộ niệm vẫn rất cần thiết để giúp cho hương linh. Hoặc niệm Phật, hoặc tụng kinh, hoặc dùng những lời thức nhắc cho hương linh tỉnh giác, gắng dần lòng chớ nên bi lụy khóc than mà gây tổn hại cho hương linh. Nhờ thế, mà hương linh có phần nào hồi tâm chuyển ý, cộng thêm tập khí tu niệm hằng ngày khi còn sống, thì hương linh mới sớm được siêu thoát. Ngược lại, dằng này, chẳng những chúng ta không thiết hộ niệm như thế, mà còn tạo cho hương linh một sự ái nhiễm tham đắm nhà cửa của cải, thì quả thật đó là một tai hại vô cùng.

Tóm lại, việc đưa hương linh ghé thăm nhà lần cuối qua câu hỏi của người hỏi, chỉ giới hạn trong phạm vi của người tu Tịnh Nghiệp, thì chúng tôi cũng chỉ trả lời góp chút thành ý trong phạm vi đó thôi. Mong rằng, những liên hữu đang tu Tịnh Nghiệp, xin quý vị cần nghiêm xét kỹ lại, để cho việc cầu vãng sanh của mình không bị trở ngại. Điều này, ta cần phải chọn và quyết định một trong hai. Nếu thuận theo duyên đời, thì rất trở ngại cho việc vãng sanh của mình. Nếu theo bản nguyện của mình, thì đương nhiên là trái lại với

